СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 298. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 22-го ГРУДНЯ 1951. — No. 298. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, DECEMBER 22, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном — Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 — FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ПОНОВНА ПЕРЕВІРКА НОВОБРАНЦІВ

Вашинґтон, 20 грудня. — Призовна Служба оповіщає, що від найближчого місяця почне перевіряти 300,000 новобранців, відкинених від військової служби при попередньому призові з причин психічних недостач. Перевірка робиться на домагання департаменту оборони, на підставі поправки до закону про призов до війська з 1951. Директор Призовної Служби генерал майор Луїс Б. Герші заявив, що коло 45 відсотків з новобранців 1,828,000 молодих людей від липня 1950 до листопада 1951 рр. відпали при перевірці.. З-поміж них 300,000 виявилися найменше здатними до служби і саме таких покличуть до поновної перевірки, приблизно по 25,000 осіб щомісяця. Їх будуть призивати відповідно до дати народження. Якщо між ними найдуть кандидатів, що відповідають вимогам військової служби, їх тоді приймуть до війська. Не зважаючи на таку перевірку Призовна Служба має притягнути до війська 59,000 молоді найближчого місяця, 55,000 в лютому. Це потрібно для того, щоб поповняти існуючий стан збройних сил, з яких щомісяця якась частина відходитиме в стан резерви після відбуття двох років служби.

Призвані до активної служби морські піхотинці, що мають почати вправи від Різдва, дістали вже наперед „Різдвяну відпустку", бо мають з'явитися 26 або 27 грудня на службу. Федеральний суд у Вашинґтоні вирішив, що жонаті мужчини, покликані до військової служби повинні відбувати цю службу на підставі закону про обов'язкову службу для жонатих. Це стосується до тих, що поженилися вже після того, як їх приділено до кляси A-I.

ПОВІНЬ ФАЛЬШИВИХ $10 І $20 БАНКНОТІВ В ОКОЛИЦІ НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Таємна Служба Злучених Держав видала осторогу до 5,000 банків, департаментових крамниць і крамниць дрібного продажу саме при кінці передріздвяного торгу, щоб звертали увагу при прийманні заплат на десять — і двадцятьдоларові банкноти, тому, що в торговельному обігу появилися цілі маси фальшивих банкнотів. Що більше, такі банкноти не походять з одного джерела, бо одні були підроблені в Америці, інші в Франції та в інших країнах. Перші зразки таких підроблених $10 банкнотів з'явилися в Шікаґо в липні 1949 р. а $20 того ж самого року в Питсбурґу. Від того часу затримано їх кілька тисяч, загальною номінальною вартістю коло $100,000. Таємна Служба радить касирам пильно придивлятися до банкнотів і сильно ними шарпнути, фальшиві гроші легко рвуться. У Ню Йорку більше підроблених грошей ніж в інших місцях.

НАДМІРНА КОНТРОЛЯ ЗАТРИМУЄ АТОМОВИЙ ПРОЄКТ

Вашинґтон. — Численні і „невиправдані" конґресові перевірки проєкті виробу атомової водневої бомби над рікою Саванна коло Айткен, у стейті Савт Каролайна, стали дошкульні до тієї міри, що припиняють поступ у виконанні плянів. Це видно з звіту спільної конґресової комісії в справі оборонної продукції, що його саме тепер опубліковано. Із звіту виходить, що підприємство Е. І. дю Понд де Немюр, яке взяло на себе зобов'язання перевести працю тільки за зворотом коштів і заплатою одного доляра, присвятило 3,400 робочих годин для відповідей на запити конґресових комісій, а Комісія Атомової Енергії присвятила окремо 700 годин, отже разом витрачено 4,100 годин на свідчення й писання звітів. Щойно оголошений звіт стосується до переслухань Об'єднаних Конґресових Комісій Оборонної Продукції з 27 листопада.

340 НАРКОМАНІВ ПРИМІЩЕНО ПО ШПИТАЛЯХ

Ню Йорк. — Лікарні Бельвю і Кінґс Каунті констатують „величезне збільшення" кількости малолітніх осіб, що вживають наркотиків. Спеціяльна комісія голови міста Імпеллітері, утворена рік тому, перевела досліди над цією справою і подає до відома, що впродовж перших дев'ятьох місяців 1951 року прийнято до обох міських лікарень 340 наркоманів віком до 21 р. Минулого року в лікарнях було тільки 54 особи. Велика кількість наркоманів свідчить про зріст цього нездорового явища. Комісія оголошує теж втішливе спостереження, що початківці-наркомани легко виліковуються. Впродовж поточного року померло 38 молодих людей від вживання наркотиків.

● **Нова пропозиція підвишки ціни їзди підземкою в Ню Йорку вимагає 12 з половиною центів за переїзд. Решту коштів підземної залізниці мали б покрити з податків від домів.**

ПЕРЕГОВОРИ В СТАЛЕВІЙ ПРОМИСЛОВОСТІ НА МЕРТВІЙ ТОЧЦІ

Вашинґтон. — Надії уряду на успіх посередництва в переговорах між юнією сталевих робітників і підприємцями стали на мертвій точці. Директор Служби Посередництва Сірус С. Чінґ, перевівши першу спробу поєднання обох сторін, заявив, що він не найшов спільної підстави для примирення, одначе призначив дальші розмови на наступний день. Він вважає загрозу страйку в сталевій промисловості одною з більших криз на внутрішньому фронті. Коли справді не прийде до згоди, тоді директор Служби Посередництва складе відповідну заяву президентові найближчого тижня. Тоді президент може наказати робітникам залишитися при праці до того часу, поки їхнє домагання розгляне Рада Стабілізації Платні, або може наказати їм відкласти страйк на 80 днів на підставі закону Тефта-Гартлі. Юнія сталеварів скликала надзвичайну конвенцію на 3 й 4 січня до Атлантик Сіті.

В АМЕРИЦІ

● **Обвинувачують чотирьох свідків**, які складали свідчення перед сенатською банковою підкомісією в справі неправильної поведінки урядовців федеральної Фінансової Корпорації Відбудови. Між ними є три, що свідчили про дарунок хутра для секретарки в Білому Домі пані Лорел Йонґ, якої чоловік був урядовцем корпорації.

● **Цукор подорожів в Арґентіні** з 1.70 пеза на два пези за кілограм. Недавно подорожіло молоко й масло в Арґентіні, де ціни встановлює уряд.

● **Виїхав до Кореї літаком з майдану ЛяҐвардія кардинал Франсіс Спелман з Ню Йорку.** Він переведе Різдво між вояками, відправляючи їм Богослужби.

● **Папа Пій** дав вже двом жонатим німецьким протестантським пасторам дозвіл стати католицькими священиками.

ГРЕЦІЯ ВИБРАНА ЧЛЕНОМ РАДИ БЕЗПЕКИ О.Н.

Париж. — Совєтський Союз зазнав вчора в Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй чергової великої поразки, як Греція перемогла підсовєтську Білорусь в кандидатурі на вибір членом Ради Безпеки. Греція, кандидатуру якої піддержували Злучені Держави, перемогла в четвертому голосуванні, одержавши 39 голосів, в порівнянні з 16 голосами, що їх віддано в користь Білорусі. Вибір нового члена Ради Безпеки, що має прийти на місце Югославії з днем 1-го січня, був від двох тижнів на „мертвій точці", бо початково ані Греція, ані Білорусь не потрапили здобути потрібної більшости двох третіх голосів. Під час вчорашнього голосування в користь Греції вже голосувала Британія, яка раніше піддержувала Білорусь, як теж деякі арабські і скандинавські країни, що раніше теж піддержували совєтську кандидатуру, тепер або віддали свої голоси в користь Греції, або здержались від голосування, щоб в той спосіб уможливити Греції дістати потрібну більшість голосів. З вибором Греції а не Білорусі, Совєтський Союз залишиться тепер в Раді Безпеки тільки з одним голосом. З кінцем цього року кінчиться в Раді дворічна каденція Індії, Еквадору і Югославії. На місце Індії вже раніше вибрано Пакістан, а на місце Еквадору обрано Чіле. Частина південно-американських країн голосувала тепер в користь совєтської Білорусі, роблячи це „на збитки" Злученим Державам та у відплату за те, що вони піддержували індійського, а не уруґвайського кандидата при виборах до Міжнародного Трибуналу.

СТВОРЕНО КОМІСІЮ ДЛЯ ПЕРЕВІРКИ МОЖЛИВОСТЕЙ ВІЛЬНИХ ВИБОРІВ У НІМЕЧЧИНІ

Париж. Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй створила вчора окрему комісію, зложену з представників 5 країн, що має за завдання перевірити можливості вільних виборів в східній і західній зонах Німеччини. Комісію створено на пропозицію трьох західних великодержав та проти опозиції Совєтського Союзу. Своє завдання могла б виконати ця комісія тільки за згодою урядів Східної і Західної Німеччини, але вже наперед відомо, що комуно-німецький уряд, з доручення Москви, на це не погодиться, отже комісія не матиме практичного значення. Проте, вже саме створення такої комісії є черговою великою перемогою Заходу та не залишиться теж без впливу на становище й настрої самих німців. До комісії мають увійти представники Бразилії, Ісляндії, Голандії, Пакістану і Польщі. Створення цеї комісії та вибір Греції до Ради Безпеки це дві великі поразки Совєтського Союзу в Генеральній Асамблеї впродовж вчорашнього дня.

НЕ АМЕРИКА, А СОВЄТИ ВЕДУТЬ ПІДРИВНІ ДІЇ

Вашинґтон, 20 грудня. — Уряд Злучених Держав оголосив ноту, вислану до совєтського міністерства закордонних справ у відповідь на його ноту з 21 листопада з закидами, що Злучені Держави призначили $100,000,000 на підривну роботу серед громадян Совєтського Союзу, а це противиться умові складеній в 1933 р. між президентом Франкліном Д. Рузвелтом і совєтським амбасадором Максимом Літвіновом яка виключає підтримування ворожих підривних дій у їхніх країнах. Америка з деяким огірченням відбиває це обвинувачення, кажучи, що воно звучить дивно, коли походить від режиму, „що сам цілими роками постійно підтримує підривні дії, звернені проти Злучених Держав і інших націй вільного світу і цим спонукує ці нації організувати самооборону". Закиди Совєтів звенені в першу чергу проти Акту Взаємної Забезпеки країн з Атлантійського Пакту, яким Злучені Держави постачають фонди, бо це, на думку Совєтів, противиться умові Рузвелта з Літвіновим. Америка твердить, що пакт заключений саме для оборони від загрозливих і аґресивних дій проти поодиноких країн. Коли йдеться про призначення згаданих ста мільйонів долярів, то, як каже Америка, „вони мають дати допомогу жертвам гніту, якщо така допомога причиняється до оборони Північно-Атлантійського Пакту. Така допомога — це тільки традиційна політика Злучених Держав, щоб стати в пригоді жертвам гніту, а в теперішньому випадкові тим людям з Східньої Европи, які втекли, або ще втечуть у вільний світ".

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПРЕДСТАВНИК ПРО „ШПИГУНСЬКУ МАНІЮ" В СОВЄТАХ

Париж. — Американський представник в Політичному Комітеті Генеральної Асамблеї ОН, Майк Менсфілд, заявив вчора, що чотири американські пілоти змушеного совєтськими літаками до висадки американського літака впали жертвою збільшуваної з кожним днем на цілій совєтській території „шпигунської манії". — Менсфилд виявив, що американським дипломатичним представникам ще досі не пощастило дістати доступ до задержаних безправно американських літунів і навіть не можна було встановити хто їх задержав, Совєти чи Мадярщина. Американський представник в дальшому рішучо заперечував твердження Вишинського, що Акт Взаємної Безпеки має аґресивний характер та означає втручання у внутрішні справи Совєтського Союзу. Менсфілдові відповідали опісля ще інші совєтські представники, повторюючи бездушно попередні твердження Вишинського.

В СВЯТ-ВЕЧІР БУДЕ ПРОГОЛОШЕНА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ЛІБІЇ

Лондон. — Британія, разом з Францією відповідальна за адміністрацію Лібії після другої світової війни, рішила приспішити на один тиждень проголошення національної незалежности цеї колишньої італійської колонії та довершити цей акт в день латинського святвечора. Дня 24-го грудня принц Могаммед Ідріс Ель Сенусі, релігійний провідник арабського племени Сенусі, стане першим королем Лібії, як Ідріс І. і він довершить проголошення незалежности країни, що матиме суверенні права в усіх справах, залишаючись тільки під охороною Британії. — Ідріс створить тимчасовий уряд країни, що й перебере від британців і французів повну адміністрацію. Того самого дня будуть підписані окремі договори Лібії з Британією, Францією і Злученими Державами, які даватимуть цим країнам право задержати в Лібії свої військові бази.

АЙЗЕНГАВЕР НЕ „НА ЗАВЖДИ" В ЕВРОПІ

Вашинґтон. — Верховний дорадник теперішньої демократичної адміністрації В. Аверел Гариман заявив таємничо, що ген. Двайт Д. Айзенгавер не залишиться „назавжди" в Европі, хоч яке важливе його зайняття при складанні оборони Західніх країн. Гариман повернувся щойно з подорожі до країн Атлантійського Пакту, а на запит кореспондентів, які вигляди на поворот ген. Айзенгавера, дав згадану відповідь Сен. Генрі Кабот Лодж, який підтримує кандидатуру Айзенгавера на президента, сказав при цій нагоді, що хоч генерал ще не викінчив організації професійного штабу, то „ми вже тепер відкрили головну кватиру, щоб можна було скоординувати працю республіканців для найменування Айзенгавера.

АРҐЕНТІНА ПЛЯНУЄ ВИМІНУ АТОМОВИХ ІНФОРМАЦІЙ

Буенос Айрес. — Головний дослідувач атовових справ д-р Роналд Ріхтер заявив, що Арґентіна переговорює в „високо розвиненою промисловою чужинною країною" в справі виміни атомових інформацій і матеріялів. Хоч д-р Ріхтер уродженць Австрії, то все таки його призначив президент Перон єдиним представником для ведення таких переговорів. Коли його запиталися, чи під „чужинною країною" треба розуміти Злучені Держави Америки, він заявив, що ще не наспів час виявити ім'я країни. Він переконував кореспондентів на пресовій конференції, що поступ в арґентінських дослідах над атомовою енерґією такий великий, що можна переговорювати з іншими країнами про виміну матеріялів. — Звісно, що ще в червні Арґентіна замовила могутній циклотрон з Голяндії.

АЛІЯНТИ ОБСТОЮЮТЬ СВОЇ ДОМАГАННЯ НА ПЕРЕГОВОРАХ В КОРЕЇ

ЧЕРВОНІ ПОГРОЖУЮТЬ ЗІРВАННЯМ ПЕРЕГОВОРІВ; — АЛІЯНТИ ВИДВИГАЮТЬ СПРАВУ ПРОПАВШИХ ПОЛОНЕНИХ

Токіо, 21. грудня. — Вчорашні наради в шатрі в Панмунджом між аліянтськими і комуністичними представниками, які творять військовий підкомітет для устійнення контролі виконання передумов перемир'я, закінчилися рішучим аліянтським потвердженням своїх попередніх вимог та комуністичною погрозою зірвання переговорів, якщо аліянти не погодяться на запропонований комуністами „компроміс". Цей „компроміс" полягає в тому, що комуністи вимагають практично вільної руки в поступуванні за їхніми лініями, зокрема домагаються права на будову нових і розбудову старих аеродромів в Північній Кореї, заповідаючи в заміну за це свою згоду на те, щоб аліянти дальше мали право ротаційно зміняти свої війська в Кореї, не зміняючи їх кількости, як теж заступати зужиту зброю новою. Аліянти заповіли, що вони в жадному разі не погодяться на комуністичне домагання відносно аеродромів, як теж не відступлять від свого домагання щодо контролі виконання постанов перемир'я по обох боках демаркаційної лінії. Наради продовжуватимуться сьогодні і не втрачається надії на „якесь" порозуміння. Натомість вже третій з черги день не було нарад між підкомітетами, що обговорюють справу полонених, бо аліянти все ще студіюють комуністичний список. З офіціяльних джерел повідомлено, що аліянтський головний командант на Далекому Сході, ген. Ріджвей, проголосить сьогодні в цій справі окрему заяву, домагаючись комуністичного вияснення щодо аліянтських вояків, які пропали в акції, але яких немає на комуністичному списку. Ідеться приблизно про 7,000 американців і около 80.000 південних корейців. В аліянтській квартирі стверджено, що на комуністичному списку немає деяких імен навіть тих аліянтських вояків, про яких раніше згадували комуністичні радіостанції, як про полонених. Ще теж невідомо, яку конкретну акцію задумують аліянти почати в тій складній справі. Певне те, що вони обстоюватимуть своє домагання перевірки таборів полонених.

СЛЬОЗИ РАДОСТИ обтирає Елін Гансен в своїм домі в Меспет, Н. Й., довідавшись, що її син Кристофер, що був „пропав в акції" в Кореї, є на списку полонених.

ЄГИПЕТСЬКІ СТУДЕНТИ ВИРУШАЮТЬ НА „ФРОНТ"

Каіро. — Згідно з повідомленням єгипетської преси, тут відбулася вчора „хвилююча" імпреза висилки першого континґенту — 50 студентів з місцевого університету на партизанський "фронт„ в район Суезького каналу. Виголошено відповідні промови, зложено приречення та вистріляно в повітря багато куль. Студенти-партизани мають бути вишколені та забезпечені відповідною зброєю. В самій зоні Суезу трапилися нові акти насильства і саботажу. Британське командування видало своїм військам в цій зоні наказ вважати „ворогом" кожного цивільного араба, що матиме зброю. Це значить, що відтепер кожний озброєний цивільний єгиптянин буде інтернований і задержаний в британському таборі. Досі британці передавали таких осіб єгипетській поліції.

АЛІЯНТСЬКА АВІЯЦІЯ АТАКУЄ НА ФРОНТІ І В ЗАПІЛЛЮ

Токіо. — Впродовж вчорашнього дня аліянтська авіяція в Кореї знову виявила велику активність на фронті і в комуністичному запіллі. — Сильні з'єднання американських суперфортець Б-29 виконали нищівний налет на комуністичний аеродром в Сінанджу біля манджурського кордону, скидуючи на нього понад 60 тон сильно розривних бомб. Під час цеї акції майже не було комуністичної протиповітряної оборони. Інші аліянтські бомбардувальники виконали налети на скупчення ворожих військ, на комунікаційні шляхи та на військові магазини, — задаючи ворогові великих втрат. Рівночасно аліянтські літаки бомбардували теж комуністичні позиції на фронті. За ввесь день не натраплено ані на один ворожий літак в повітрю. — На сухопутньому фронті активність обмежувалася тільки до патрульних і розвідчих дій з обох боків.

● **Комуністи грали ролю „святого Миколая" для аліянтських вояків на фронті в Кореї, залишаючи їм — разом з пропаґандивними летючками — деякі подарунки. Аліянтські вояки забрали подарунки на пам'ятку, залишаючи летючки.**

● **На Креті знайдено зброю ще з бронзової доби з-перед 3,500 років. Зброя, переважно топорі, зберегла цілком свою гостроту і її можна б ще й сьогодні вживати.**

ПОРТУГАЛІЯ УЗАЛЕЖНЮЄ ВІД ЕСПАНІЇ СВОЮ УЧАСТЬ В ОБОРОНІ

Лісбон. — Тут з добре поінформованих джерел заявляють, що Португалія узалежнює свою повну участь в спільній европейській обороні від становища Еспанії в цій оборонній системі. Португальський уряд мав зайняти становище, що він вислав би свої війська до участи в обороні на інших територіях тільки тоді, коли б теж Еспанія приступила до цеї оборони, або щонайменше зв'язалась з нею окремим договором із Злученими Державами. Таке своє становище з'ясує португальський представник на найближчій конференції Ради Атлантійського Пакту, що має відбутися власне в Лісбоні в лютому наступного року. Тим часом продовжується вишкіл і перевишкіл португальської армії, що його переводиться вже на базі доставленої американцями зброї та при тісній співпраці й в порозумінні з очолюваною ген. Френком Кеммом американською військовою місією в цій країні.

В СВІТІ

● **Високі представники Міжнародного Червоного Хреста виїхали з Женеви до Кореї, не даючи жадних вияснень щодо їх місії. Здогадуються, що ця комісія хоче бути на поготові, якщо б зайшли можливості перевірки таборів полонених комуністами аліянтських вояків.**

● **В Парижі виявлено зізнання покійного маршала Петена перед парляментарним слідчим комітетом, в яких він стверджує, що він хотів втекти до аліянтів після німецької інвазії на Францію, але не мав літака.**

● **Совєтська контрольна комісія в Берліні повідомила, що вона дала право азилю трьом американським воякам, які втекли від справедливости, після засуду військовим судом за різні дисциплінарні і кримінальні провини.**

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ВИШИНСЬКИЙ СЕРДИТЬСЯ

З Парижу повідомлено, що совєтський міністер закордонних справ А. Вишинський виголосив минулої середи в Політичному Комітеті Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй „найбільш дику" промову, лаючи на всі лади Злучені Держави. Причина цеї сердитої лайки — американський Акт Взаємної Верпеки, в якому є клявзуля, що передбачує видачу 100,000,000 долярів на допомогу визвольним рухам поневолених Москвою народів. Вишинський вніс окрему резолюцію, в якій домагається, щоб Об'єднані Нації визнали цей акт за „аґресію" та змусили Америку відкликати його.

Арґументуючи свої твердження, Вишинський заявляв, що цим актом Злучені Держави порушують міжнародний закон та намагаються викликати революцію в Совєтському Союзі і в підкорених ним країнах. Ці твердження він ілюстрував прикладами: на американському літаку, змушеному совєтськими літаками до висадки на мадярській території після того, як літак збився із свого шляху з Німеччини до Югославії, знайдено, мовляв, мапи України. Вишинський заповів, що чотирьом американцям, які становили залогу цього літака та були інтерновані, буде „приділена належна увага" неокресленими ближче „нашими військовими і судовими органами". Другий приклад — це повідомлення комуно-румунського уряду про арешт двох „американських диверсантів", що їх мав висадити на парашутах на румунській території американський літак з Греції, забезпечивши їх „великими сумами грошей" та іншим матеріялом для „шпигунсько-диверсійної роботи".

Майже рівночасно з цим, совєтське аґенство ТАСС повідомило про розстріл ще інших двох „диверсантів", що їх мав висадити теж американський літак на території Молдавської „республіки".

Державний секретар Дін Ачесон та інші представники державного департаменту назвали ці совєтські повідомлення „безглуздими", заявляючи, що їм нічого не відомо про будь-яку того роду акцію.

Вишинський сердиться. Звичайно, в цьому йому не першина. Раніше, ще за часів свого генерального прокурорства, він сердився на українських „буржуазних націоналістів", сердився на „троцкістів" та всяку іншу „контрреволюцію", висилаючи сотки тисяч на смерть від кулі в потилицю, а мільйони на повільну загибіль на каторзі. Це ділялось ще тоді, як вільний світ був сліпий і глухий на те, що ділялося за залізною заслоною. А проте, гнів Вишинського не мав тоді бажаного результату. Доказ — друга світова війна та часи після неї. Під час війни мільйони червоноармійців підносили руки та здавалися навіть нацистам, а після війни поневолені народи, зокрема українці, продовжують боротьбу „обрізами" і „образами", як це колись ствердив „сам" Сталін.

Вишинський, як колишній прокурор СССР, цілком певно здає собі справу, що може статися з Совєтським Союзом і з ним самим, якщо б борці за волю за залізною заслоною дістали якщо вже не саму піддержку, то бодай надію на неї. Його виступ в Парижі був відгомоном тої гістерії, в яку попали Кремль і совєтська пропаґанда в обличчі самої ще тільки можливости американської допомоги визвольним рухам. Вишинському і всім совєтським вождям вже цілком певно в снах і на яву ввижаються мільйони месників, що з американською зброєю в руках починають отрясатися з енкаведівського терору і обстоювати свої людські права, які їм власне Вишинський та інші „соратники" із Сталіним на чолі відібрали та потоптали.

Гнів Вишинського та ціла шпигунська гістерія в Совєтському Союзі дуже багатомовні. Кремль, що — як це ствердив американський представник — від першого дня перебрання влади на просторі Совєтського Союзу видавав не мільйони, але більйони грошей на підривну роботу в інших країнах, тепер задрожав на саму можливість будь-якої американської допомоги визвольним рухам поневолених Совєтами народів. Москві, виходило б, не страшні ті мільярди долярів, що їх колись видала Америка на допомогу Китаєві, їй не страшні навіть тих шість більйонів долярів, що їх признає цей же сам Акт Взаємної Безпеки на допомогу в оборонній підготовці західно-европейських країн, але Москва шаліє і Вишинський сердиться через тих бідних сто мільйонів долярів, що їх готова видати Америка на неозначену ще ближче допомогу визвольним рухам поневолених Москвою народів.

Це повинно переконати Америку й її союзників, де є найслабше місце Совєтів та як можна цю совєтську слабість використати на благо людства.

БАГАТОМОВНІ ЦИФРИ

З останніх статистичних даних виявляється, що в Злучених Державах Америки є сьогодні точно 86,000,000 осіб, які мають поліси забезпечення на випадок смерти. Місячні, чвертьрічні, піврічні і річні внески на це забезпечення створили величезний капітал, загальна сума якою виносить 68,000,000,000 долярів. Керівники цього майна, щоб могти вдержати його в „здоровому стані", мусять інвестувати його так, щоб він приносив не менше 4,000,000,000 долярів прибутків річно. Ця вимога видвигнула другу — шукати можливостей таких інвестицій або створювати їх. У висліді, забезпеченеві кампанії і товариства, поскільки їм дозволяють на це їхні статутові або інші законні обмеження, переганяються в помислах та винахідчивості. Одні будують газопроводи, інші розбудовують систему ванважних вагонів та винаймають їх залізничим компаніям, ще інші розбудовують винаймальні житлові доми і тим подібне. Все це становить важливий фактор в загальному розвитку національного господарства і добробуту, що сьогодні доходить в цій країні до неймовірної висоти.

Це одна сторінка медалі. Друга й не менш важлива — це користі для забезпечених на випадок смерти. Ці величезні більйони долярів, зібраних асекураційними компаніями і товариствами, це теж сума зусиль мільйонів американців створити фінансове забезпечення для своїх рідних на випадок смерти одного чи другого їх члена. Усе разом створює не тільки тверду фінансову базу для господарства країни, але й через одиниць витворює так важливе в житті почуття певности і забезпечення в усіх обставинах.

Американсько - українська спільнота має в цьому великому і корисному зусиллі народу відпозідну участь. Перед в цьому веде Український Народний Союз, що з кінцем минулого місяця мав точно 65,335 членів і 12,902,031.76 долярів майна. Три нші українські забезпеченеві товариства: Український Робітничий Союз, „Провидіння" і Українська Народна Поміч мають всі разом 38,061 членів та 7,775,561.45 долярів майна, отже разом в українських інституціях є заасекурованих 103,396 осіб, а спільне майно тих інституцій отже американсько - української громади в забезпеченнях на випадок смерти, виносить разом 20,677,593.21 долярів.

Ці цифри, загально - американські і американсько-українські, можна б тепер всіляко зіставляти, порівнювати та робити висновки. Але не про це йдеться. На прикладах цих багатомовних цифр вже й без окремих порівнань можна пізнати, яку величезну ролю в житті американського народу та в його господарстві грає обезпечення на життя та створена в той спосіб фінансова база. Це має тим більше значення і вартість в американсько-українському житті. В цьому випадку не приходиться калькулювати інвестиціями і прибутками, хоча й це має першорядне значення. Для нас, як громади, важливі ці користі, що з цього випливають і для нашої громади і для української справи. Наведімо такий приклад: Український Народний Союз, без найменшого додаткового обтяжування американсько - українського загалу, видав досі вісім книжок про Україну англійською мовою, пересічним тиражем 4,000 примірників кожної. Отже, приблизно 32,000 високовартісних книг про Україну, український нарід та його культурні, політичні й господарські змагання та досягнення розійшлось в Америці й інших країнах як одна з тих багатьох моральних і матеріяльних дивіденд, що їх мають українці від того, що є у власному інтересі кожного: забезпечення на випадок смерти.

Ми переконані, що коли б кожний з наших громадян мав настільки почуття відповідальности перед самим собою, перед своїми рідними і перед своєю громадою та завдав собі невеличкого труду і обміркував багатобічну користь забезпечення на життя, у нас не було б сьогодні ані одного українця, який не належав би до свого Українського Народного Союзу, та своїм власним забезпеченням не створив би відповідної і багатобічної забезпеки для своєї громади та для свого народу.

М. В. Дольницький.

МАЙБУТНЄ ЧАН КАЙ-ШІ

Проблема Китаю щоразу випливає на всіх міжнародних конференціях. СССР стоїть на становищі, що червоний уряд повинен репрезентувати Китай на міжнародному форумі, бо цей уряд фактично володіє країною, Злучені Держави і Англія уважають, що єдино леґітимним і демократично обраним урядом Китаю є уряд Чан Кай-ші насильно прогнаний з головної китайської території, з тимчасовим осідком на Формозі. Червоний бльок намагається з допомогою дипломатичного натиску здискредитувати Чан Кай-ші, як нездарника і протинароднього провідника, за володіння якого безвідповідальність і корупція роз'їдали Китай. ЗДА і Англія рішуче протестують проти метод, якими намагаються увести червоний Китай в сім'ю зорганізованих держав.

Криваве панування червоного уряду з одного боку впало тяжким тягарем на населення Китаю, з другого боку його аґрарні реформи і признання повних прав жінкам зміцнюють його позицію. Думати, що увесь Китай проти Мао-Тсе-Тунґа було б помилкою.

Англія, що на ділі проти прийняття червоного Китаю до Об'єднаних Націй, з огляду на економічні причини визнала червоний китайський уряд навіть має з ним торговельні зв'язки. В пресі появлялись свого часу протести, бо матеріял, що його Англія доставляє Червоному Китаєві, головно військовий матеріял, вживають на фронтах в Кореї, проти англійців і американців та інших національностей, що беруть участь в корейській війні. Індія, член ОН, явно фаворизує червоних в Китаї, в надії, що цим окупиться перед евентуальним нападом червоного Китаю на Індію. Знову Злучені Держави проголосили бльокаду Китаю, забороняючи доставу будь-яких товарів на територію опановану червоними.

Дружина генераліссімуса Чан Кай-ші, покидаючи Америку, в своєму інтерв'ю перестерігала Захід, щоб він не продавав націоналістичного Китаю червоним „за кілька срібняків", бо це може мати далекойдучі і прикрі наслідки для самого Заходу. Від цього часу та з хвилиною вибуху війни в Кореї, слідна зміна політики ЗДА щодо Китаю. Злучені Держави також завинили в тому, що червоні опанували головну китайську територію. Вони виправдують різними арґументами припинення висилки воєнного матеріялу для Чан Кай-ші, коли він і його армії були ще на континенті. Конґресові досліди та спомини кол. дипломатичних керівників Америки в Китаї виказують, що ген. Чан Кай-ші, не був здібний спанувати ситуацію та що воєнне устаткування, яке він одержував від Америки, масово попадало в руки червоних. Це якраз було причиною припинення воєнних достав для Чан Кай-ші, що остаточно заважило на його цілковитій прогрі.

Тепер Злучені Держави, побачивши помилку, намагаються її направити. Перш усього вони непохитно обороняють на міжнародному форумі становище уряду Чан Кай-ші, уважаючи його єдиним леґальним представником Китаю, з другого боку проголосивши 27 червня 1950 року, що американська фльота буде обороняти активно Формозу від наступу червоних, взялися реорганізувати китайську армію Чан Кай-ші та довести її до боєвого стану. Реорганізована і модерно споряджена армія Чан Кай-ші зможе при кінці 1952 року, спираючись на націоналістичні партизанські рухи на континенті, пробувати здобувати втрачений Китай. Загально вважають, що у випадку, коли це не станеться до 1953 року, червоні зуміють винищити підпілля і таким чином Чан Кай-ші втратить поважного союзника, такого потрібного до ширших дій. Якщо б червоний Китай захотів започаткувати нову воєнну авантюру, напр. в Індокитаї, Чан Кай-ші дістав би вільну руку починати наступ на континент негайно.

500,000 армія генераліссімуса Чан Кай-ші переходить постійний і основний перевишкіл, поступово забезпечуючися найновішим військовим виряддом і зброєю. Мораль цієї армії та населення на Формозі, як заявляють відвідувачі націоналістів, має бути висока. Населення готується до можливих атак континенту та загартовує бойовий дух для власної атаки на червоних. На Формозі існує напіввоєнний стан. Патрулі безупину контролюють шляхи і місцевості, поліційну годину для населення визначено на 11.30 ночі, широко будують бомбо-сховища і готують лікарні.

Чан Кай-ші сподівається, що майбутнє належить йому. Навчений гірким досвідом минулого, він намагається піднести серед своїх співробітників дух, виполоти еґоїзм серед провідників, підготувати їх до прийдешніх подій. Втримуючи і поширюючи зв'язки та підмогу для підпілля на континенті, він готується в недалекому майбутньому стати ще раз володарем Китаю. Велике, тяжке і не на коротку мету поставлене завдання!

Роман Степанович.

34 роки терору на Україні

Жовтнева революція 1917 р. повалила в Росії царський режим, замінивши його, ще жорстокішою, червоною диктатурою пролетаріяту. По перевороті і поваленні царату в Петербурзі (Ленінград), до влади прийшов революційний пролетаріят, який під проводом Троцького і Леніна, перебрав в свої руки всю владу, створивши в Москві „Верховний Совєт" цебто, уряд народніх комісарів.

В той час, коли в Москві до влади прийшов „Верховний Совєт", на Україні повстав український уряд, Центральна Рада, яка проголосила відновку суверенности та соборности українських земель, змобілізувавши армію, якої першим з головних завдань була охорона кордонів України, перед новою комуністичною аґресією з півночі, та білоґвардійського з півдня. Заде росіяни, під проводом А. Керенського а згодом під командою Денікіна та Вранґеля, поставили собі за мету, за всяку ціну зберегти стару імперію, а тим самим вести боротьбу проти самостійної Української Народної Республіки, та інших держав, які відновили свою суверенність, по розвалі царської імперії.

Ново відноблені держави: Україна, Білорусія, Вірменія, Азербайджан та ін., мусіли негайно після реставрації своєї суверенности, воювати на обопільні фронти, охороняючи етнографічні кордони своїх республік.

В той час, коли білоґвардійці намагалися загарбати Україну, пролетарсько-комуністична армія стає з кожним днем сильнішою, бо фалшиві гасла, якими комуністи годували населення: „грабуй награблене", „земля селянам" і багато інших, знайшли на початках революції почву, та приміненння в народі. Під такими то гаслами кинулися комуністичні армії Росії на підбій всіх держав.

По трьох роках важкої боротьби і сильного спротиву українських військ наїздникам, большевикам вдалося зліквідувати українські армії. Українська армія, яка допомагала Польщі в протибольшевицькій боротьбі вдержати свою суверенність, подалася через військово союзну Польщу за кордон, опускаючи українські землі, з надією, що зза кордону буде можна відбити і повалити комуністичну аґресію. Частина армій переїхала до демократичної Масарикової Чехословаччини, частина до Франції із своїм головнокомандуючим отаманом Симоном Петлюрою, а ще інші, на чолі з президентом Андрієм Лівіцьким залишилися в Польщі.

Ще довго по програній не вгавала ціла Україна в боротьбі з ново відновленою окупацією. Повстанчі загони з розбитих армій діяли до 1924 р., завдаючи ворогові дошкульних втрат. В тодішніх ґазетах можна було щоденно читати про смертні вироки на тих, які ставили опір комуністичному захватчикові України. Рік річно, не зважаючи на спротив населення, міцніла червона комуністична влада на окупованих територіях, впиваючися кров'ю невинного народу. Вірні слуги того режиму, скоро покінчили самогубством, бо вкоротці переконалися самі, що червона Москва має свої імперіялістично-гуманні кличі лише на папері, а в дійсності йде нищити всіх, які бодай потайки проти неї. Так покінчили самогубством письменник Микола Хвильовий та тодішній голова уряду УССР Скрипник, які повірили в забріханість Москви.

І не до вподоби було Москві, що в Україні розмовляють українською мовою. До 1930 р., українська мова була урядовою. Без знання української мови, годі кому було занимати державний пост. Цей 1930 рік закінчив немов пів-суверенність України. Настала нова доба, винищування всього, що українське. Жах огортає кожного, що згадує зиму 1932 та весну 1933 рр. в Україні, роки мученичо-голодової смерти мільйонів українських селян, робітників, інтеліґентів, старих та діточок, голодом замучених червоною Москвою, на території, яку звуть її шпихлірем Европи. Москва викликала і ввела в життя той штучний голод на це, щоби приборкати населення України до глухого і німого послуху їй, насилаючи гарнізони державної поліції ГПУ, яка зграбувала найменші припаси прохарчування, оставляючи населення на призволящу смерть. Зробила це на ганьбу культурному світові. Вимирали села та міста, залишаючися пусткою немов по чумі. На ісходиму Сибір відходили транспорти з фізично сильними, на нову комуністичну лісорубку, щоби було, що експортувати за кордон і, в той спосіб зміцнити країну рабів чужим капіталом, який по сьогодні конечно потрібний СССР-і. Ті, які не повмирали з голоду в Україні, очікували голодової та холодної смерти в зимному підбігуновому Сибірі. Свого діла Москва довершила і по трупах завела нову панщину в Україні, т. зв. колективне господарство. Випробованою в Україні методою завела вкінці цю саму експлуататорську систему в цілому СССР.

Світовим дипломатам Москва замилювала очі, водячи їх по спеціяльно підготованих місцях, де не було видно голоду. Апелі українців, що жили поза Совєтами, в тому і американських українців, не трапляли до серця і розуму провідних умів вільного світу. За малими винятками цей світ мовчав.

Найновіша доба показує ці самі рецидивістичні злочини — народовбивства Москви. В 1940 р. розстріляно кровожерними руками НКВД маси українського селянства у Вінниці та по цілій Україні, які годі навіть зчислити. В Катині розстріляно около 4,000 польських офіцерів, не враховуючи скільки замучено в інших місцях. Це вже наявні факти про злочини Москви, про цю народовбивчу

(Закінчення на ст. 3)

Д-р Володимир Ґалан,
Екзекутивний Директор ЗУАДК

Досягнення і Завдання ЗУАДК

(Звіт на Третіх Загальних Зборах)

1)

Це вже третій раз за час існування цього нашого Злученого Українського Американського Допомогового Комітету я стаю перед представниками американсько - української громади, щоб скласти звіт з праці того Комітету, щоб дати загальний перегляд виконаних завдань, та рівночасно вказати на ті, які ще стоять перед нами.

Коли ми 24-го червня 1944 року творили цей Комітет, ми керувались тільки свідомістю, що він доконче потрібний, що ми, громадяни цеї вільної країни, повинні і мусимо допомогти як не мільйонам то соткам тисяч наших рідних сестер і братів, які, жорстокою долею вирвані з Рідної Землі, були залишені напризволяще серед воєнних руїн і згарищ Центральної і Західної Европи.

На перших Загальних Зборах цього Комітету, що відбулися в днях 22 і 23-го лютого 1947-го року в Ню Йорку та замикали першу стадію його розвитку і праці, стверджено величезні труднощі, які треба було перемогти, щоб Комітет взагалі міг існувати та виконувати своє призначення. Боротьбу треба було почати від самої української назви, яка у висліді ворожої пропаґанди була тоді проскрибована разом зі сотками тисяч українських втікачів, які вибрали волю. Деякі сьогодні вже історичні документи з того першого періоду ви знайдете в окремому англійському звідомленні про ці Збори. Всі ці початкові труднощі ми перемогли і на закінчення свого звіту на перших наших зборах я вже міг ствердити, що Злучений Український Американський Допомоговий Комітет став світовою організацією, здобув величезну територію, яку в дальшому треба відповідно опанувати. Фонди Комітету виносили тоді: $211,697.43 приходу, $144,319.64 розходу, так що новий етап своєї праці Комітет почав, маючи в касі $67,647.64.

Другий період праці ЗУАД Комітету між його першим і другими Загальними Зборами в рр. 1947-1949 вівся під кутом опанування того допомогового терену, що його здобуто в першому періоді. В своєму звіті на Других Загальних Зборах, що відбулися у Филаделфії в днях 7 і 8-го травня 1949 року, можна було подати вже інформації про величезну допомогову сітку, що її створено в Европі в цій країні, та поінформувати про цілий ряд договорів ЗУАДКомітету з ІРО та іншими міжнародніми і американськими властями, як теж про широку організаційну, допомогову і переселенчу акцію, що її Комітет перевів або започаткував. Вже тоді ЗУАДКомітет почав вибиватися на одне з перших місць між всіми американськими добровільними допомоговими агенціями. Касове зіставлення Комітету в тому періоді було: приходів — $508,240.17; розходів — $417,180.61, в касі залишалось — $90,459.56, а з 1. жовтня 1951 $1,1,004,818.39 в касі, роз. $57,240.77 — 47,577.62.

На цих Третіх Загальних Зборах ми відмежовуємо третій період праці ЗУАДКомітету, що був жнивами підготовчої і організаційної роботи в двох попередніх періодах. Понад 26 тисяч осіб переселених старанням ЗУАДКомітету до цеї країни, посередництво і допомога в переселенні десяток тисяч українських скитальців до інших країн, забезпечена матеріяльна і морально-правна допомога тим, що з будь-яких причин не можуть переселитись, понад мільйон зібраних та виданих на допомогу і переселення фондів і допомогова організація з міжнародним авторитетом, правами і можливостями це в загальному великий результат тих жнив, про які мова.

Перегляньмо коротко поодинокі ділянки праці ЗУАДКомітету в звітовому часі.

Організаційна праця.

Допомогової і переселенчої акції в звітовому часі в довершених розмірах ніколи не можна б було перевести без відповідної організаційної сітки та відповідної організаційно-підготовчої праці, що в звітовому часі, як і в попередніх роках, велися в двох напрямках: українському та американському і міжнародному. Крім головного бюра ЗУАДКомітету у Филаделфії, в звітовому часі існували такі його експозитури в Америці і в Европі:

В Злучених Державах: Допомогово - харчовий відділ ЗУАДК у Филаделфії; Жіноча Секція ЗУАДК в Ню Йорку; Переселенчі Осередки ЗУАДК в Ню Йорку, Ню Орліні, Бостоні, Филаделфії та практично в кожній більшій українській громаді. В багатьох випадках функцію Переселенчих Осередків виконували Об'єднані Комітети або інші місцеві українські організації, в деяких громадах це були тільки поодинокі особи, що були у зв'язку з головним бюром ЗУАДКомітету та в потребі репрезентували його на місцях.

В Европі: Головне европейське представництво було з початку 1949 р. під дирекцією адв. Р. Смука а відтак, по сьогодні адвоката Михайла Родика в Мюнхені в Німеччині. З ним були зв'язані бюра в Штутґарті, Людвіґсбурґу, Авґсбурґу, Бремені, Гамбурґу, Баден-Баден і Вавґені. Представництво на Австрію є в Зальцбурґу, а на Францію у власному домі в Парижі. Крім того, ЗУАДКомітет співпрацював з Українським Допомоговим Комітетом в Бельгії, Центральним Українським Допомоговим Бюром в Англії та Українським Допомоговим Комітетом в Італії. На американському континенті ЗУАДК був в ділових зв'язках з Українсько-Канадійським Допомоговим Фондом та Українськими Допомоговими Комітетами в Арґентині, Бразилії і Уруґваї.

Свою працю в звітовому часі виконував ЗУАДКомітет на міжнародному терені на підставі своїх договорів з Міжнародною Організацією для Втікачів, відомою під скороченою назвою ІРО та насамперед в тісній співпраці з урядовою американською Комісією Переміщених Осіб, як теж з державним департаментом, департаментом справедливости та Іміґраційною і Натуралізаційною Службою. Ця праця і співпраця становить одну з найсвітліших сторінок наших міжнародних досягнень. Тут чи не вперше в історії інституція з назвою недержавної нації виступала як рівнорядний і повновартісний партнер у великій міжнародній акції і в ній часто мала рішальний голос.

Коли адв. Панчук в 1949, а я в 1950 відвідував станиці ЗУАДК в Европі — то дійсно були ми горді — що нас прийняли не як це було в 1946 р. — де крадькома я мусів продиратись до Австрії та Німеччини. Тепер нас запрошували та віддавали почесть як рівні — рівним.

(Продовження буде).

ВЖЕ ПОНАД 2,000 ЗГОЛОШЕНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ НОВОГО ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКОГО ТИЖНЕВИКА „СВОБОДИ" ЧЕКАЮТЬ ЩЕ НА ВАШЕ ЗАМОВЛЕННЯ, ЩОБ ТИЖНЕВИК МІГ ПОЯВЛЯТИСЯ! НЕ ВІДТЯГАЙТЕ З ВИСИЛКОЮ ВАШОГО ЗГОЛОШЕННЯ!

Іван Кедрин

БЕЗ ПРИСТРАСТИ

(Замість рецензії на книжку д-ра І. Німчука)

Бідна у нас мемуарна література, може тому, що появились навіть окремі підручники й пречисленні повчання в статтях про вагу споминів і про те, як писати спомини. Автори цих статтей згодом власною практикою часто заперечували проголошувані ними правди. Найперша така правда — це писати правду, і уникати суб'єктивізму, кермованого чи особистими чи політичними симпатіями-антипатіями. І ніколи ця правда не виходить наверх так яскраво, як тоді, коли вона позбавлена зайвої фразеологічної декорації. Фраза взагалі затьмарює, фраза взагалі існує на те, щоб закрити ясну і просту думку серпанком пустих слів. Спомини людини — це кусень її життя. Опис душевних переживань — це лірика. Але опис пережитих подій — це оповідання, це епіка. І треба дуже великого мистця-письменника, щоб умів так поєднати епіку з лірикою, щоб його спомини захоплювали оповідацьким хистом та зворушували вибухами почувань автора. Ті спомини, що не мають на меті відтворювати внутрішні переживання автора, а намагаються дати побутову картину даного історичного часу й місця, дати яскравий образ існуючих у тому часі й просторі відносин, лірики не потребують. Що спокійніший такий опис, що сухіший він, що чистіше очищений він від фрази, яка його тільки забруднює, то і твір вартісніший, бо він промовляє до читача фактами, подіями, а не фразою.

На канадійській землі появились недавно дві цікаві книжки мемуарної літератури: Ол. Гай-Головка „Поєдинок з дияволом" (у Вид. І. Тиктора) і д-ра Івана Німчука „595 днів совєтським в'язнем" (Вид. ОО. Василіян у Торонті). Про першу з них була, здається, окрема рецензія у „Свободі", що правильно підкреслювала її вартості: безперечний письменницький талант автора, цікавий зміст, розкриття жалюгідних подробиць недавньої еміґрантської дійсности в Европі, невідомих головно нашим землякам на американському континенті, потреба таких книжок у чужинецькому перекладі. Але поруч із цими прикметами споминів Гай-Головка, одної з жертв західньо-аліянтського запаморочення ультральояльністю до свого евразійського союзника і його азійських вимог та метод, — є в отій книжці одна велитенська хиба, яка знижує вартість книжки, як історичного документу, і робить її непридатною для перекладу на чужу мову, бодай без попередніх поважних змін тексту. Ця хиба — це вибух пристрастей автора у відношенні до тих, від котрих терпів, та маса патріотичної деклямації. Очевидно, можна вчутися в настрої автора під час його трагічних переживань, можна аж надто добре розуміти всі прокльони репресованого під адресою його переслідувачів, можна не піддавати сумніву його дійсного й палкого патріотизму, але — книжка, це література, а в літературі обов'язують критерії, що до них належить теж враження, що його робить на читача написане. І враження від повені фраз, що ними переплітане оповідання про пережиті події, — погане.

Спомини д-ра Івана Німчука, чільного українського діяча-редактора, арештованого у Львові в перших днях після „визволення" західньо-українських земель Совєтами й вивезеного до Москви на Луб'янку та випущеного на волю після 595 днів в'язниці, ці спомини залишаються історичним документом, що промовляє до читача саме своєю подиву гідною безпристрасністю. Можна із „свічкою в руці" (олівцем по тексті) шукати на 235 сторінках книжечки вибухів пристрасти автора і знайти тут і там найбільше — писану теж спокійним, безпристрасним тоном — згадку про душевний стан автора в хвилині його найважчих переживань, про його втечу до молитви, про його тугу за рідним краєм, рідною, приятелями. Поза тим — ніяких заклять і ніяких присяг, наче оповідання людини, що дивилась на те, що сама переживала, чужими критичними очима. І дивилась так бистро і так пильно, що не пропускала ні одної подробиці. У висліді ми маємо ніби тільки переживання в'язня, що сидів по різних тюрмах і в різних камерах, отже був відсепарований від зовнішнього світу. Проте маємо там барвистий образ совєтської дійсности: система, оперта на брехні і терорі, великодержавницький націоналізм росіян, як панівної нації і касти; патріотизм під'яремних народів, проявлюваний у різних формах і видах; фантастичні поняття, защеплені молодому поколінню про Совєтський Союз і решту світу; про життя робітників в Совєтах, включно з найбільш упривілейованим московським пролетаріятом; про первісне захоплення жидів большевизмом, їхнє протверезіння та антисемітизм в масах і російсько-большевицькій адміністрації; врешті про само тюремництво в Совєтах із його до досконалости доведеними штудерними методами садизму. І це все — на підставі спостережень під час перебування у в'язниці, на підставі розмов із співв'язнями, — чудова сполука дару обсервації із даром оповідача! І *таку* книжку можна перекласти на будь-яку іншу мову та дати чужинцеві, не як політичну агітку, а твір мемуарної літератури водночас вартости політично-історичного акту обвинувачення проти совєтської потвори.

Грімкі слова мають теж своє застосування, свій час і своє місце. Промова на вічу без грімких слів — не вічева промова і звучить так само скреготливо, як звучала б та сама промова, виголошена в залі, за столом наради ділових людей. У політичній літературі — а до неї належить мемуаристика, що насвітлює суспільно-політичні явища — найбільшу вартість має її переконлива сила. Пристрасна фраза тієї сили не підкреслює, навпаки, вона ослаблює враження описуваних фактів, які мають діяти самі собою, мають викликати враження силою свого трагізму, силою своєї голої правди. Українське закохання у фразі виявляється в літературі й політиці, у промовах, статтях, відозвах, резолюціях, у розмовах із чужинцями, у прерізних інших нагодах, де така фраза зовсім зайва чи навіть шкідлива. Скільки знаєте ви промовців, що вславилися самі безпристрасністю своїх промов, спокоєм слів і глибинністю змісту?! Спокійна форма і зворушливий глибокий зміст — це доказ зрілости й інтелекту, — бундючна фраза — це доказ поверховости. Найкраща фраза, часто й непотрібно повторювана, тратить свою красу і стає банальною. Патріотична фраза буде завжди мати свою вартість, але не обезцінюймо її надто частим і непотрібним вживанням. Коли б ми бодай частину пустих, у пусте витрачуваних фраз заступили безпристрасною діловитістю — напевне скористала б на цьому українська справа, — і політика і література.

ПОВІДОМЛЕННЯ

ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ

Відвідини д-ра Степана Витвицького.

У вівторок, дня 11. грудня ц. р. відвідав Централю ЗУАД Комітету у Филаделфії керівник ресорту закордонних справ ВО, УНРади, д-р Степан Витвицький.

В довшій промові д-р Степан Витвицький дав вичерпні інформації про життя-буття української еміґраційної громади в Европі і підкреслив значення переселенчої і суспільно-допомогової акції ЗУАДК на европейському терені.

Зокрема цей представник Українського Державного Центру зложив щиру подяку українській громаді у ЗДА за всю обильну моральну і матеріяльну допомогу, яку отримала У. Н. Рада від цієї громади за посередництвом ЗУАДК і головно його Европейського Представництва у Мюнхені. Д-р Ст. Витвицький висловив думку, що з загальнонаціонального погляду праця ЗУАДК повинна не лише продовжуватись, але й поширюватись, бо ЗУАД Комітет — це єдина українська Установа, визнана у міжнародному світі, яка й має доступ до найвищих державних кругів усіх держав і вже з цього погляду може принести неоцінену користь цілому українському народові. Вже найближчі події можуть дати докази цієї великої політичної зрілости українського свідомого населення у ЗДА, яке спромоглося на створення такої організації, як ЗУАДК і своєю підтримкою сприяє його розвоєві.

Відділи ЗУАДКомітету.

Згідно з ухвалою Зборів Екзекутиви ЗУАДК приступлено до реорганізації Переселенчих Осередків у Відділи ЗУАДК, маючи на меті поширення суспільно - допомогової праці. Уже зорганізовано такі відділи у двох великих осередках у ЗДА: в Ню Йорку і Филаделфії. Закликається теж і інші місцевості підготовити реорганізацію, чи й організацію Відділів ЗУАДК. Про підготовчі роботи, як теж у справі допомоги при організуванні Відділів просимо звертатись на адресу Централі:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN
RELIEF COMMITTEE
P. O. Box 1661
Philadelphia 5, Pa.

На ту саму адресу просимо присилати членські вкладки і пожертви. У цей святковий час Різдвяних днів просимо не забувати про українців у всіх частинах світу, які у потребі і сподіються допомоги від братів з-за океану.

34 роки терору на Україні

(Закінчення зі сторони 2-гої)

тактику, якою послуговувалися володарі Кремля. Але Москва нищить далі, духово та фізично! Дехто з ворогів українського народу заповідає навіть кінець України. Одначе постійна боротьба українського народу є наглядним запереченням цього. Годі знищити духа народу, навіть таким тиранам як Сталін. Найкращою відповіддю на це була й далі є УПА (Українська Повстанча Армія), яка повстала у важкій годині боротьби з варварством червоного й брунатного фашизмів.

Тепер Москва загарбує вже половину Европи. По колишніх демократичних державах маємо тепер маріонеткові комуністичні уряди, які всеціло підпорядковані наказам Москви. Це все ведеться ще в Україні випрубованими методами. На Зелений Клин, Кулиму та Сибір прибувають уже нові раби з недавно ще вільних европейських країн, щоби заступити українські жертви терору, які вже відійшли у вічність.

В цих нових обставинах, коли Кремль зріс у ще більшу силу, Україна не складає зброї й продовжує боротьбу з ворогом. В цю трагічну хвилину українського народу, сукрошило серце українського поета - комуніста в Україні і він відкриває своє серце та душу перед своїм народом у своєму чудовому вірші „Любіть Україну". Теж і в цьому проявляється невмирущість України.

За такі промахи в літературі, говорячи радянською термінологією, яких допустився Сосюра Володимир Миколаєвич в свойому вірші „Любіть Україну", карають, але лише в Україні і в сателітних державах, але — не в Росії. Росію можна любити понад усе. Педагоги в школах доказують, що найкращою мовою є мова партії, мова вождів Леніна та Сталіна.

Ми свідками, як тепер, неначе з просоння, будиться світ до боротьби за демократичні правди та свободи, пізнаючи щораз більше та докладніше історію російського віковічного імперіялізму, чи то у вигляді царату чи сьогоднішнього СССР. Україна та її боротьба стають відомими в цілому світі. Це й причина, чому російська еміґрація вживає тепер усіх заходів, щоби приспати уми тих, які починають щораз краще і докладніше розрізняти Росію, Україну, Білорусію і ін. держави. З голосів, які зрозуміли дійсність російського імперіялізму, треба нам добре запам'ятати ось це:

Секретар стейту, Дін Ачесон: „Мусимо припинити рішучо і раз назавжди політику захоплення і включення до себе різних народів, яку веде Росія за традицію вже 500 років". — Сенатор Тефт: „Ми можемо поборювати комунізм лише кампанією за свободу". — Генерал И. Ф. Ц. Фуллер: „Україна з 42 мільйонами населення є економічним загумінком для Совєтського Союзу, тому то ціллю Гітлера було відірвати її від Росії. Вона достарчає понад 50% цілої російської продукції і не має можливости знищити большевицьку імперію не відірвавши від неї Україну. Ще сьогодні українська підземна армія, звісна як УПА веде партизанську війну проти Кремля". — Едвард О'Коннор, член комісії ДП.: „Україна є правдивою Ахілевою п'ятою Совєтського Союзу, через яку дійсна демократія повалить злочинні сили Кремля".

Такі є відповіді на московсько-большевицький терор в Україні. Наше завдання подбати, щоб розуміння боротьби України та її змагань було поширене куди більше. Це те найголовніше, що ми можемо тут зробити для України, як згадуємо за 34 роки московського панування і терору в Україні.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **Академічне Т-во в Аделаїді (Австралія)** одержує по два примірники видання Українського Конґресового Комітету в Америці „Український Квартальник" та „Український Бюлетень" — англійською мовою. Ці видання Академічне Т-во посилає до місцевого університету та місцевих газет для інформування про українські справи. Члени Т-ва друкують свої статті на українські теми в місцевій австралійській англомовній пресі. Цінна інформативно-пропаґандивна праця Т-ва веде до зменшення шкідливого для нас освітлення українських справ у чужинецькому світі.

(„Вільна Думка")

● **Австралійські українці мріють про переїзд до Америки** (читаємо в одній дискусійній статті в газеті „Вільна Думка" ч. 41. 1951), бо „австралійський спосіб життя" викликає тільки безнадійну нудьгу". Далі зазначено й інші причини: „своєрідний брітанський „расизм", спротив юній, перестаріле законодавство, жахливий еґоїзм і матеріялізм, актуальна червона й жовта небезпека . . ." Одна з причин незадоволення „австралійським способом життя" — це неможливість дістати працю за фахом.

(„Вільна Думка")

● **Ювілейний Концерт для вшанування 25-літньої творчости Уласа Самчука** відбувся 2. грудня в Торонто заходами Літературно-Мистецького Клюбу. Ювілята вітали представники організацій і окремі особи. Зачитано грамоту Президії УВАН про обрання Уласа Самчука на дійсного члена УВАН. В мистецькій частині взяли участь кращі артистичні сили м. Торонто.

О. СТЕЦУРА ВИСТУПИТЬ В РАДІОКОНЦЕРТІ ІРО

Ню Йорк. — В понеділок 24-го грудня, в день латинського Свят-Вечора, баритон Осип Стецура репрезентуватиме українців у влаштованому Міжнародною Організацією для втікачів (ІРО) концерті пісень східно-европейських народів. В концерті, що передаватиметься станцією WOR впродовж 55 хвилин від год. 12-ої опівночі, візьмуть участь: литовський мішаний хор, естонський жіночий хор та російський чоловічий хор. О. Стецура відспіває Лисенка „Ой Дніпре" і „Безмежнеє поле" та Гнатишина „Гей, дівчата".

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

ВІДГУКИ ДНЯ

ЗМІНЯЮТЬСЯ ЧАСИ І ЛЮДИ

Иду часто до підземки з папіроскою в устах. Але перед сходами папіроску відкидаю, бо знаю, чим це пахне (не папіроска, а вхід з нею!). Найменше п'ять долярів кари.

Отже я папіроску відкидаю, хочби вона була тільки надпалена, а відкидаючи чую, як кожний раз тьохне мені серце. Такого великого „бичка", чи як дехто каже „цюка", кинути! І то з „американа"!!

І кожний раз бодай гляпну на землю коло входу. Щонайменше двісті „бичків"! І ніхто навіть не гляне, хіба якийсь сентиментальний скиталець сумно похитає головою . . .

Аж страшно, як змінюються часи, а з ними і ми. Не тільки фізично, але й психічно.

Колись . . . Що кажу — колись, два роки тому, такий вхід до підземки в Німеччині! Копальня золота, Аляска, Каліфорнія . . . за такий вхід могла осіла чи переміщена людина жити краще як головний магазинер у найбільшому таборі.

Щоправда можна було за такий вхід не тільки жити, але й умерти, бо напевно вив'язалась би за нього баталія на кулаки й дерев'яну зброю. За менші ельдорада йшли тоді досить криваві бої.

Залізничний двірець у Мюнхені був поділений на „бичкові" райони, і кожний власник, чи може піднаємець району стеріг свій терен експлоатації, як око в голові. Були це виключно автохтони, люди старші, надрадники, надінспектори, надконтрольори, бо чути було не раз, як кликали себе. Кожний з них мав палку зі шпилькою на кінці, трапився бичок — тиць і вже бичок на шпильці.

Одного разу чую — крик. Біжать люди — біжу й я. Робиться збіговище, а в середині збіговища хтось когось дубасить, аж гомін іде. Цивільні пробували — не дали ради, врешті поліцисти встановили завішення зброї. Потім вивели трьох поважніше покалічених, а двох, казали, легше ранених утекло.

Показалося, що в район одного надінспектора влізло ще двох надрадників і ще двох інших достойників та хотіли експлуатувати район. Бичків ще властиво не було, але мали бути: за півгодини на той перон мав заїхати потяг з американцями. Пам'ятаю як сьогодні, достойників забрала поліція, потяг над'їхав і я потім курив два дні самі „американи".

Та чи тільки на двірці можна було виловити бичка, і чи тільки в Мюнхені?!.

Навіть у маленьких містечках були зовсім добрі ловища. Особливо в початках окупації.

Одна моя знайома йшла що другий день п'ять миль до містечка і все щось приносила. Малощо тоді замуж не вийшла, так коло неї всі упадали.

Одного разу прийшла і показує: колосальний бичок. Усі захоплені: розказуйте, де як і коли?

— Иду я, — каже — вулицею, заглядаю — нема. Аж тут надходить чорний. І недалеко від мене запалює папіроску. Я до нього „око", він до мене „око", він наперед, я за ним. Оглянувся, всміхнувся, кинув папіроску і до мене з вихилясом. А я за „цюка" і в ноги . . .

А нині!? Приходить та сама знайома до нас, витягає пачку честерфільдів, потягне кілька разів і душить.

Хіба, як згадаємо давні часи — викурюєс до кінця.

Галактіон Чіпка

СПРОСТУВАННЯ

В перших днях грудня ц. р. вислано до української преси надісланого до Канцелярії У. К. Комітету (Народний Фонд) листа, який починається словами „Gentlemen", а підписаний буквами „Г. В.". Цей лист видруковано в „Свободі" в рубриці п. н. „До Народного фонду пишуть...", в числі з 11 грудня 1951. Канцелярія УККомітету жалує, що цей лист передано до публікації, тим більше, що подія з „хрещенням", про яку в цьому листі мова, неперевірена.

Укр. Конгр. Комітет

Редакції „Свободи" прилучується до цеї заяви, вважаючи публікацію того роду тверджень не тільки зайвою, але й виразно шкідливою.

ОБ'ЄДНАННЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ та ДЕМОКРАТИЧНЕ ОБ'ЄДНАННЯ б. РЕПРЕСОВАНИХ УКРАЇНЦІВ З-ПІД СОВЄТІВ („ОДУМ" і „ДОБРУС")

запрошує всіх українців та їх симпатиків в Ню Йорку та околиці на

ТОВАРИСЬКУ ЗУСТРІЧ НОВОГО РОКУ — 1952

що відбудеться **31. ГРУДНЯ 1951 РОКУ**

9. год. вечора у великій залі МЕНГЕТТЕН ПЛАЗА, 66-68 East 4th Street, New York City

Грає першорядна оркестра КАБАРІДЗЕ.

Приходіте всі на спільну зустріч НОВОГО РОКУ!

ОДУМ і ДОБРУС

Організація Оборони Чотирьох Свобід України, Інк.
11-ий Відділ в Ню Йорку

ПОВІДОМЛЕННЯ

Управа 2-го Від. О.О.Ч.С.У. в Ню Йорку повідомляє всіх членів, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

членів відбудуться

В СУБОТУ, 29-го ГРУДНЯ 1951 Р.

у власній домівці, при 123 2-га Евеню, в Ню Йорку в год. 7:30 із слідуючим

ПОРЯДОК НАРАД:

1. Відкриття Зборів та привіт членства.
2. Проголошення та одобрення порядку Зборів.
3. Вибір Президії Зборів та Комісії Матки.
4. Прочитання та одобрення Протоколу попередніх Зборів.
5. Звіти Управи.
6. Звіт Контрольної Комісії.
7. Дискусія над Звітами та уділення абсолюторії уступ. Управі.
8. Вибір Нової Управи та Контрольної Комісії.
9. Пропозиції та напрямні праці для Відділу.
10. Евентуалії і Закриття Загальних Річних Зборів.

Приявність членів на Загальних Річних Зборах обовязкова.

Управа.

ПРИЙМАЄТЬСЯ ОГОЛОШЕННЯ РІЗДВЯНО-СВЯТОЧНИХ ПОБАЖАНЬ В „СВОБОДІ"

Придержуючись традиції попередніх років, Адміністраці „Свободи" рішила й в цьому році віддати окреме місце в щоденнику на оголошення різдвяно-святочних побажань і привітів. Різдвяне число „Свободи" появиться з датою суботи, 5-го січня 1952 року та в збільшеному об'ємі. Ціну для оголошень цих побажань встановляється: один інч через одну колонку (п'ять радків)—$2.00; три інчі на одну колонку—$5.00; один інч через дві колонки—$3.50; два інчі через дві колонки—$6.00. Оголошення різдвяних побажань прохається надсилати найпізніше до 25-го грудня ц. р. і разом з грошевою належитістю, бо тільки в такому випадку вони будуть [illegible].

Треба сподіватися, [illegible] загал скористає з цеї нагоди, щоб дати про се[illegible], висловлюючи при цьому свої різдвяні побажання своїм рідним, приятелям і знайомим. Газета, що виходить у великому тиражі та йде навіть в найдальші закутини світу, занесе Вашу вістку і Ваш привіт можливо й там, куди не дійшло б жадне інше повідомлення. Це справить Вашим рідним і знайомим радість та піддержить в них віру й надію на краще майбутнє.

Адміністрація „Свободи".

НОВИЙ ТИЖНЕВИК ЛІТЕРАТУРИ, МИСТЕЦТВА І КУЛЬТУРИ

має появитись як окреме недільне видання „Свободи" від початку 1952-го року.

Негайною висилкою замовлення приспішіть появу цього тижневика.

В тій цілі виповніть подане внизу зголошення, витніть його та перешліть на адресу „Свободи":

SVOBODA, P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

ЗАМОВЛЕННЯ

Прохаю зарахувати мене до передплатників тижневика літератури, мистецтва і культури. Передплату на тижневик зобов'язуюся вислати негайно, як він почне появлятися.

(Виповніть по-англійськи!)

Ім'я і прізвище ______________________

Адреса: ______________________

(№ & Street) (City) (State)

____

______________ ______________

(Date) (Signature)

НАШ КУЛЬТУРНИЙ РЕФЕРЕНДУМ

Проголошуємо дальшу листу тих, які своїм замовленням на новий суспільний тижневик літератури, мистецтва і культури, що має появлятися як недільне видання „Свободи" від початку наступного року, виявили своє бажання піддержати наш суспільний культурний проґрес.

ЛИСТА ч. 25

Андрусів Петро
о. Бабюк А.
Баранюк І.
Базалі Ярослава
Білецька Анна
Білоус М.
Брездун Василь
Брикович Л.
Бриндзя Олекса
Бубик Василь, інж.
о. Будний Петро
Василик Іван
Василина Надія
Ваповський Михайло
Вахнянин Лідія
Верний Василь
Вороняк Іван
Галичин Іван
Галібей Михайло
Головінський Василь
Гончар Александер
Горішна Катерина
Грабовий Осип
Гунчак Микола
Гусак Іван
Гусак Іван
Ґарбінський Іван
Ґац Остап
Демидук Юрій
Демидчук Марія
Добромільський Михайло
Добровольський Михайло
Доліщний Теодор
Дохич Петро
Дзінґало Домініка
Задорожний Іван
Закревський Ф.
Зеленко К.
Зслик Іван, проф.
Змій Антін
Жмур Василь
Калитовський Теодор
Каменюк І.
Кашуба В.
Кишенюк Іван
Клюсик Михайло
Когут Тарас
Козяк Юліян
Коморовський Омелян
Космишин Дмитро
Костів Семен
Кузан Юліян
Кучма Петро
Кучма Корнелія
Левкович Микола
Ленець Володимир, д-р
Лесюк Іван
Лесько Іван
о. Лещишин Д. Д.
Лібович Григорій
Лібович Степан
Маґур Евстахій
Максимів Михайло
Максимонько Н., д-р
Манастирський Степан
Масляний Осип
Мельничук Іван
Мухін С.
Нич Петро
Оленчак Богдан
Петрик Осип
Піх Іван
Подриґуля Іван, д-р
Попадинець Д.
Пригода Іван
Розмай Олекса
Саламанчук Г.
Сенів Мойсей
Сенків Слава
Серафимович Василь
Свєціцький Григорій
Сидор Степан
Смітюх Михайло
Соха Богданна
Стельмах Зенон
Стрийський Еміль
Терефенко Юрій
Танчак Микола
Ткач Дмитро
Тишко Євген
Тополюк Лев
Тригубенко Іван
Троз Данило
Туркевич Гавриїл
Укр. Хор „Бандура"
Фартушний Я.
Федик Евстахій
Федус Петро
Фесенко Михайло
Харків Олександер
Хмельницький Анатолій
Чаво Іван
Шагай Дмитро
Шефранська Олександра
Шибінський Михайло
Шпаківський Іван
Шульський Андрій
Шолдра Д.
Щербаневич Іван
Щудлюк Орест
Яковійчук Дмитро
Ярмолич Іван

Вступайте в члени У. Н. Союзу

ПРИЙМІТЬ ОДНУ РОДИНУ

Листа ч. 10.

В найближчому часі приїдуть до ЗДА на анонімні ашуранси ЗУАДКомітету такі особи:

Петрів Андрій; Козаренко Козаревич Василь; Федоришин Микола; Гашієнко Трохим; Григоращук Василь; Нарембецький Петро; Стельмах Іван, Анна, Люба; Сендецький Міна; Москалюк Григорій, Катерина; Білявський Володимир; Драга Степан, Марта; Кочан Микола, Анна, Ярослав, Марія; Якимів Йосип, Анеліза, Надія; Мельник Марія, Іван, Олександер; Кій Анна; Тифавський Дмитро, Марія; Цюпа Остап, Марія; Перепічка Григорій, Анна, Олександер; Сапижук Іван; Стецюк Іван; Рябина Григорій; Ткач Люба; Федишин Степан; Гура Ярослав; Черепанин Йосип; Бобикевич Євген; Павлушенко Віра; Саюк Галина; Буч Анна, Марія; Цибульський Михайло; Онопрієнко Володимир; Татух Любомир; Поручко Марія, Степан; Кукловська Марія, Павло, Олена; Новиков Федір; Ориховський Юрко; Юзефович Микола, Анна, Олександер, Ольга; Федун Сидонія, Ярослав; Фрошин Іван; Крипацький Йозеф, Єлисавета, Любомира, Татіяна, Йосип; Химій Михайло; Колодницький Іван; Оксамітний Юхим; Ратуш Отепан; Михалків Анна; Кизюк Григорій; Пастернак Д., Марія, Йосипа, Ірена; Дригайо Андрій; Манжула Галина; Смогоревська Надія, Анатоль Татіяна, Галина; Пилипчак Мирон, Анна, Іван, Анна, Роман, Марія; Дусенко Олександер; Ружило Текля, Михайло; Андрусів Софія, Василь; Власник Володимир; Якимів Орися; Варталюк Михайло, Людмила, Катерина, Степан; Димитрієнко Федір, Серафима, Олександра, Іван; Петрів Йосип, Євдокія, Ірена; Гринишин Оксана, Анна; Глушко Михайло; Пилипюк Михайло; Сокіл Микола; Дунський Петро, Євген; Колодзинський Микола, Люба, Василь; Забронський Степан; Поршовська Анна, Микола; Трушевська Лариса; Панкевич Ольга; Ляляч Андрій, Анна, Марія, Тарас; Орищин Степан; Карплюк Василь, Софія, Христина; Сенишин Володимир; Дуцилович Василь, Антонина, Федір; Хованетць Степан, Катерина, Марія, Йосипа; Панкевич Петро; Панкевич Микола; Тимків Варвара, Михайло; Шевчук Іван, Роза, Юбко, Тарас, Рай; Макогін Іван, Емма, Йосип, Інґрид; Фосинський Микола; Шарак Іван, Йосипа, Ольга, Марія; Сливка Іван; Білий Іван, Анастазія; Бутковський Іван, Софія; Басараб Михайло, Олена, Йосип, Марґарета, Вільма, Вальтер; Мандзюк Василь, Люба, Марія, Анна, Дмитро, Катерина; Кобилицький Іван, Оксана, Ярослав, Микола; Сенишин Марія, Роман, Стефанія; Бурдун Михайло; Мазур Дмитро, Олександра; Пиць Володимир.

Просимо українців щирого серця зайнятися одною з поданих вгорі родин та зголосити це негайно на адресу:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, Inc.

P. O. Box 1661, Philadelphia 5, Pa.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет

НОВІ ІМІҐРАНТИ

Дня 22-го грудня приїдуть кораблем „Дженерал Герси" до Ню Йорку на ашуранси ЗУАДКомітету такі особи:

Бевчек Йосип; Худик Василь, Катерина, Юрко; Грищук Александер, Тереза; Юзиба Іван; Каспрук Єфросина, Данута, Уляна; Коц Маріян, Іванна; Петелюк Павлина, Марія; Солонинка Василь; Стефанюк Константин, Марія; Волинець Ілля; Даузе Герта, Річард, Гільдеґард; Масний Станислав; Червінський Микола; Кондоашенко Горпина, Олексій, Ніна, Анна, Надія.

Часопис „Свобода" повинев знаходитися в кожній українській хаті.

В неділю, дня 8. листопада 1951 р. невблагана доля забрала від нас по короткій недузі мужа і батька

ЮРІЯ КРУМ
(GEORGE KRUMM)

народженого 29 березня 1894 р., в селі Чернигів, пов. Тернопіль, Галичина. Покійний приїхав до ЗДА 1913 р. Заснував реставраційні підприємства в Честер і Аллентавн, Па., а відтак 1933 р. відкрив "Wholesale beverage distributorship". Покійний був членом парохії церкви св. О. Николая, членом клюбів Elks, Moose, Rod & Gun.

Цим шляхом висловлюємо найщирішу подяку Всч. о. М. Гільови, пароху в Ґрейт Медовс, о. А. Рудакевичу за відправи. Всім кревним, приятелям, Товариствам, Клюбам, членам відділу 143 УНСоюзу за зложені квіти і за участь в похоронах Покійного.

Прибиті горем
Дружина ЮЛІЯ, сини: МИРОН, ТОМАС, СТЕПАН, внуки і Рідня

ТАРЗАН, ч. 2737. Сон здійснюється.

Волф думав про постать з обличчям мертвого черепа.

В уяві він знову бачив очні запалі ями.

Серед обіймів сну розпачливо боровся з привидом. Він широко розплющив свої очі... і побачив, що це не сон. — "Тарзане, рятуй мене!" — закричав він.